

- EIH przedstawił dowody dotyczące zezwoleń na podstawie art. 8–10 rozporządzenia Rady (WE) 423/2007 ⁽¹⁾ lub wystarczające dowody dotyczące zezwoleń na podstawie art. 21 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 ⁽²⁾ w odniesieniu do transakcji, które miały miejsce po dniu 2 września 2010 r.
- Na tak zwane transakcje trzeciej drogi wyraził zgodę właściwy organ krajowy odpowiedzialny za wdrażanie sankcji w Niemczech i nadzorowanie EIH (Bundesbank), a Sąd niesłusznie uznał, że Bundesbank przekroczył swoje uprawnienia, oraz niesłusznie uznał, że EIH powinien być podać w wątpliwość kompetencje Bundesbanku do wydania zezwoleń, które wydał.
- 3) Sąd naruszył prawo, odrzucając przywołane przez EIH uzasadnione oczekiwania/zarzut dotyczący pewności prawa:
- Sąd przyjął niepoprawną kwalifikację okoliczności faktycznych w aktach sprawy Sądu i niesłusznie uznał, że EIH powinien był przewidzieć, iż zostanie wskazany ze względu na spełnienie wiążących zapewnień Bundesbank.
- Sąd niesłusznie uznał, że EIH nie może się powołać na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, iż Bundesbank przekroczył swoje uprawnienia, ponieważ Bundesbank nie przekroczył swoich uprawnień, a nawet gdyby to uczynił, nie uniemożliwiłoby to powołania się na zasadę uzasadnionych oczekiwań.
- Sąd naruszył prawo, uznając, że odpowiednie przepisy, według których EIH został wskazany, są jednoznaczne.
- 4) Sąd naruszył prawo, uznając, że EIH nie może powołać się na art. 32 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 dla celów podważenia swojego wskazania, i uznając, że sankcje nałożone na EIH zapewniają skutek zapobiegawczy, którego nie można by było osiągnąć w ten sposób, że Bundesbank nie wyrażałby dłuższej zgody na trzecią drogę lub nie zezwalałby na takie transakcje:
- Przy założeniu (czemu się przeczy), że EIH działał niezgodnie z prawem, art. 32 ust. 2 uniemożliwił wskazanie EIH, gdyż EIH działał zgodnie z poradami i wytycznymi Bundesbank pod każdym względem i nie wiedział ani nie miał zasadnego powodu, by podejrzewać, że działał niezgodnie z prawem.
- Nałożenie środków ograniczających na EIH było nieproporcjonalne, gdyż istniały bardziej proporcjonalne środki, ponieważ gdyby Rada uznała, że niemiecki reżim regulacyjny wymaga przeglądu i ewentualnie zmiany, mogła była zasugerować taki przegląd władzom niemieckim, a władze niemieckie byłyby zobowiązane do współpracy ze względu na obowiązek lojalnej współpracy, czego Sąd niesłusznie nie wziął pod uwagę.
- Sąd naruszył także prawo i doszedł do wniosku niespójnego z dokumentami w aktach sprawy, uznając, że środki ograniczające są proporcjonalne, gdyż w przypadku EIH odnośne transakcje zostały ujawnione dopiero po zdarzeniu. W pierwszej kolejności Bundesbank wyraził zgodę na trzecią drogę, zanim EIH działał zgodnie z tą zgodą. W drugiej kolejności, gdyby przegląd wyrażonej przez Bundesbank zgody na transakcje trzeciej drogi doprowadził do zmiany stanowiska Bundesbanku, miałyby to skutek zapobiegawczy w odniesieniu do wszystkich przyszłych transakcji.
-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).
-
- Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 września 2013 r. w sprawie T-429/11, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 listopada 2013 r. przez Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.**
- (Sprawa C-587/13 P)**
- (2014/C 15/17)
- Język postępowania: hiszpański*
- Strony**
- Wnoszący odwołanie: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A. (przedstawiciele: adwokaci J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller i J. Domínguez Pérez)
- Druga strona postępowania: Komisja Europejska
- Żądania wnoszącego odwołanie**
- Uchylenie zaskarżonego postanowienia,

- uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej w sprawie T-429/11 i przesłanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem wydania przezeń rozstrzygnięcia co do istoty sporu,
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych w obu instancjach w postępowaniach dotyczących dopuszczalności.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii, interpretując w błędny sposób orzecznictwo dotyczące pojęcia rzeczywistego beneficjenta w celu zbadania dopuszczalności skarg na decyzje uznające system pomocy za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem. W szczególności:
  - Sąd Unii Europejskiej dokonał błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia rzeczywistego beneficjenta i przeinaczył okoliczności faktyczne, stosując ją do transakcji dokonanych przez wnoszącą odwołanie po dniu 21 grudnia 2007 r.;
- 2) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 263 TFUE akapit czwarty in fine. Sąd wyciągnął błędny pod względem prawnym wniosek, że decyzje w dziedzinie pomocy państwa takie, jak zaskarżona decyzja, wymagają środków wykonawczych w rozumieniu nowego postanowienia traktatowego.
- 3) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo, wydając rozstrzygnięcie naruszające prawo do skutecznej ochrony sądowej. Zaskarżone postanowienie przyjmuje czysto teoretyczne pojęcie tego prawa, co uniemożliwia wnoszącej odwołanie dostęp do postępowania w trybie prejudycjalnym na zwykłych warunkach i bez konieczności naruszenia prawa w celu podważenia zaskarżonej decyzji.